

„Jó csapattal lehet csak jó eredményeket elérni!”

Teljesen új rendszert kellett kiépíteni

Kavecsánszki Imre

Alapító tag.

A kollégiumban töltött évek száma: 1988-tól napjainkig 32 év. (Ebből 1988–1996. A jogelőd intézményben, a Vízügyi Szakközépiskola Diákotthonában.)

Végzettsége: biológia- földrajz szakos középiskolai tanár.

Betöltött munkakörei: kollégiumi nevelőtanár, csoportvezető (AJKSZP, AJTP, és „normál”), munkaközösség-vezető, Városi Kollégium Diákszövetsége elnökhelyettes, minőségügyi vezető, tagintézmény-vezető. Jelenleg: csoportvezető tanár az Arany János Tehetséggondozó Programban.

A kollégiumi éveimet illetően úgy jártam, mint a Nógrád megyei Somoskő vára melletti ingatlanán élő magyar hazafi, aki a területi korrekciók miatt hol magyar, hol csehszlovák állampolgár volt – miközben nem ment sehová – attól függően, hogy a trianoni döntés után felállított határrendező bizottság éppen mikor hová, melyik államnak ítélte oda a vár melletti területet a rajta álló házával együtt – *mondja mosolyogva Kavecsánszki Imre.* Én sem mentem sehová, ugyanott dolgoztam, miközben a munkahelyem több átszervezésen, névváltozáson esett át. A jogelőd intézményben, a Vízügyi Szakközépiskola Diákotthonában – a kollégium mostani Székhelyintézményében – kezdtem el dolgozni, majd az 1996-os alapítás után a Városi Kollégium, a Szolnok Városi Kollégium, majd a Szolnok Városi Tehetséggondozó Szakkollégium tanára lettem.

Hogyan lettél kollégiumi tanár, mit tudtál erről a munkáról?

Valójában semmi információm nem volt. A főiskola elvégzése után megnősültem, és szintén pedagógus feleségemmel Abonyban kaptunk szolgálati lakást. Mivel ott nem volt üres földrajz-biológia szakos tanári állás, Szolnokon keresgéltem, így jutottam el a Vízügyi Szakközépiskolába, ahol 1988-ban több nevelőtanári álláshelyet is meghirdettek, mert akkor kezdték bővíteni a középiskola Baross úti diákotthonát.

Mi történt az első években?

Ezek a kezdeti évek nagyon érdekesek voltak. Nem volt hagyománya addig a kollégiumi munkának, hiszen korábban nem is működött ilyen intézmény a középiskola mellett. Az akkori kollégákkal, Csernóczki Lászlóval, Csirke Józseffel, később Juhász Gyula tanár úrral és másokkal közösen kezdtük kialakítani azokat a kereteket, házirendet és napirendet, amely alapján működtettük három lakószinten a diákotthont. Később aztán ezek a keretek adták az

alapját az 1996 utáni önálló kollégiumi működésnek. Munkánkhoz Kovács Libor, a vízügyi szakközépiskola akkori igazgatója nagy önállóságot és sok biztatást adott. Nagy gondot fordítottunk a szabadidő hasznos eltöltésének szervezésére. Helyi és országos pályázati forrásokat kutattunk fel, kiépítettük a ma is meglévő ebédlő- és lépcsőház galériát, ahol szemléltető- ismeretterjesztő kiállítási anyagokat helyeztünk el. Ezeket rendszeresen cseréltük. A szolnoki Rideg István régiséggyűjtő folyamatosan hozta nekünk az érdekesebbnél érdekesebb képanyagokat. Kolozsi Sándor, a szolnoki Jászkun Fotóklub alapítója pedig eszközöket adományozott a pinceklubban létesített fotóklub beindításához. De nyertünk pénzt egy szobai hangszórókból álló kollégiumi rádió működtetéséhez is. Délutánonként a kollégistákkal budapesti válogatott labdarúgó mérkőzésekre utaztunk, és ellátogattunk a megnyitása után néhány nappal a Nyugati pályaudvar mellett átadott Westend Citybe is. A gyerekek szívesen adtak pénzt a vonatjegyre, a vacsorát pedig hideg csomagban kikértük, így az étkezéssel sem volt gond. Mozgalmas, változatos évek voltak.

Mindehhez rugalmasan dolgozó kollégák is kellettek. Abból, amit elmondtál, úgy tűnik, a személyi feltételek is adottak voltak ehhez a tantestületben.

Igen, teljes mértékben. Már az önálló kollégium 1996-os alapításánál is megfogalmazzuk a tapasztalatok közé, hogy egy jó csapattal lehet csak jó eredményeket elérni. Nagyon fontos hogy jó legyen a munkatársi közösség, a folyamatos segítségadás az ötleteink megvalósításához, egymás támogatása a napi munkában. Ehhez lehetőség szerint egy stabil, állandó munkaközösség szükséges, mert a tapasztalatok átadásánál sokat számít a személyes kapcsolat. A kezdeti években az elméleti képzésünkre is nagy gondot fordítottunk. A főiskolai szakunknak megfelelő egyetemi tanulmányokat folytattunk, és szinte a teljes tantestület elvégezte a kollégiumi nevelőknek Szolnokon megszervezett egyéves speciális tanfolyamot.

Mi változott meg 1996-ban?

Az egy telephelyes intézmény hirtelen öt telephelyesre nőtt meg. Nagy lendülettel vágtunk a munkába. Teljesen új rendszert kellett kiépíteni, ezért tapasztalatcsere, továbbképzés céljából elutaztunk több kollégiumi munkaközösséghez is, ahol szorgalmasan jegyzeteltünk, figyeltünk, mit hogyan csinálnak a kollégák a hozzánk hasonló, nagyobb létszámú intézményekben. Jártunk többek között Székesfehérváron, Veszprémben, Pécsen, Szerencsen, Pásztón, Kalocsán, és még sorolhatnám. Az új kollégium működési rendjének, alapidokumentumainak - házirend, működési szabályzat stb. - kidolgozásához nagy lendülettel és lelkesedéssel fogtunk hozzá. Nagyon termékeny időszak volt.

Említetted a stabil munkaközösség fontosságát. Úgy gondolom ilyen több telephelyes nagy intézmény esetében nem könnyű egy vezetőnek sem biztosítani az állandóságot.

Ez valószínű így van, mivel az általam irányított tantestületeket hat alkalommal szervezték át. A Baross úti és a Tiszaparti tagintézményekben hat-hat éven át, a Bán úton két évig próbáltam stabil csapatot kialakítani. Folyamatos odafigyelést, vezetői munkát igényelt a csapatépítés. Nem volt egyszerű a munkának ez a része. Mindig fontos volt számomra, hogy kollégáim találják meg helyüket a kollégiumi munkában, és örömmel végezzék napi feladataikat. A 14

év alatt sok programot és pályázatot valósítottam meg a munkatársaimmal, sok dolgozóval szerettettem meg a kollégiumi munkát.

Most beosztott tanárként dolgozol a Gyermekváros utcai tagintézményben. Melyik munkakör a kedvesebb számodra? A mostani, vagy a vezetőként eltöltött évek?

Mindkettőben szívesen dolgoztam, illetve dolgozom most is. Vezetőként arra törekedtem, hogy a dolgozók jól érezzék magukat, vagyis saját elképzeléseiket is meg tudják valósítani. A gyerekeknél ugyanerre törekszem. Leginkább azt szeretik, ha beszélgetek velük. Ezt nevezzük a kollégiumi szakzsargonban egyéni törődésnek.

A kollégiumi tanár munkakörében szerinted milyen nehezítő körülmények vannak?

A gyerekekkel mindig jól kijöttem. Az utóbbi években a legnagyobb gondot az állandó változás okozta. Több újonnan érkezett kolléga elment, mikorra megismertem. Sajnos felerősödött a fluktuáció, aminek az is oka, hogy a belépő kollégák menet közben jönnek rá, nem nekik való ez a munka, nem kedvelik meg igazán. A munka nehézségét jelenti az is, hogy egy középiskolai szakos tanárhoz képest itt mindenfélét kell csinálni. Pszichológusnak, orvosnak, lelki segítőnek kell lenni alkalmanként, de a tanulmányi munkát is segíteni kell, bármilyen tantárgyról legyen szó. A mai gyerekek nagy része nem tudja kinek elmondani a dolgait. Ha végre talál egy felnőttet, aki meghallgatja, akkor olyan igény támad fel benne, aminek szinte folyamatosan meg kellene felelni. Erre sem egyszerű külön időt szakítani.

Úgy ismerlek, mindig közel állt hozzád az aktív programok szervezése. Szívesen utaztál, túráztál a kollégistákkal.

Az Arany János programba a kezdetektől, 2000-től bekapcsolódtam kísérőtanárként. Csirke József tanár úr kollégiumi csoportjaival sok emlékezetes hétvégén, túrán vettem részt. Ma sem okoz gondot a szervezőmunka, szeretek utazni magánemberként is. Korán felismertem, hogy ezek a programok nagyon fontosak a gyerekek mozgásszegény életmódja miatt. A mai napig az is motivál a szervezésre, hogy már 1996 előtt az akkori tantestülettel is sokat kirándultunk. A belföldi programok mellett a Felvidékre, Kassára is szerveztünk tanulmányi utakat a kulturális emlékhelyek felkeresésére. Minden megmozduláson szívesen vettem részt.

Mögötted van 32 kollégiumi év. Egy gondolatpárhuzammal élve: József Attila írta versében: „32 évem elszelelt ...” Hogyan látod az eltelt éveket?

Röviden fogalmazva: szép és mozgalmas éveket töltöttem már eddig is a kollégiumban, rengeteg élménnyel gazdagodtam, de a külső körülmények miatt nem volt mindig egyszerű megvalósítani az elképzeléseimet.

Köszönjük a beszélgetést!